

Conformismul: un iad? - O abordare non-conformistă!

Conformismul: un iad?

Evitând rugămințile corporațiilor mari de a înceta astfel de intenții, propun un soi de abordare non-conformistă.

“Lumea nu mai are nevoie de conformiști. Dacă nu ești adaptat, bucură-te și apoi pregătește-te să ții piept.” Laird Hamilton

Cu mulți ani în urmă, cu toții am început Standardizarea, Industrializarea și Igienizarea tuturor locurilor.

Școlile măsoară oamenii în același fel: note și scoruri. Deși s-a demonstrat științific că acești parametri nu sunt niște buni indicatori ai potențialului unei persoane, îi forțăm într-un sistem care taie orice sclipire.

Înlănțuim geniile pe planurile societății până când simt că nu mai au nimic de oferit lumii, devenind astfel mai standardizați, mai industrializați și atât de igienizați că abia îi mai recunoaștem. Cred că asta s-a întâmplat și cu noi, mulți dintre noi.

Am început prin a fi standardizați.

Am mers pe calea conformistului. Am urmat harta și ne-a dus fix aproape de iad. Dar

nu un iad cu foc. E un altfel de iad. Un fel de iad în care nici măcar nu știm că ne aflăm, asta până când devine atât dureros, încât ajungem să nu mai suportăm să fim somnabuli prin viață. Adică să dormim, cumpărând roșii la aprozar, sau socotind planul de atac în media, al companiei noastre. Fără să știm că facem asta.

Un iad?

Un iad făcut din muncă ne semnificativă niciodată n-a făcut vreo diferență și nu ne-a împlinit.

Un iad făcut din navete triste, forme de birouri pătrate și sindromul colonului iritabil...Uuaaaa

Un iad făcut din imitarea oamenilor pe care credeam că-i admirăm.

Un iad al deciziilor luate în viață prin prisma valorilor exterioare.

Un iad făcut din căutarea aprobării societății.

Un iad în care încercăm mereu să ajungem și niciodată să nu fim unde suntem.

Un iad în care viața noastră este ghidată de sisteme de măsurare.

No bine, cum zic prietenii din țara Maramureșului.

Și mai departe...

Apoi am fost industrializați. Foarte.

Ne-am întors la școală, unde am lăsat ca trecutul să determine ce urmează să facem.

Să ne ghideze atent și să ne scurt-circuiteze dacă vrem să-l ocolim.

Și n-am făcut-o, pentru că ni s-a promis :

Un salariu mai mare

Un titlu mai prestigios

O carieră lungă în față

O mașină, asigurare bună, apartament cu multe uși și importanță în societate.

Până să terminăm toate acestea am devenit igienizați.

Eram perfect șlefuiți cu bullet points și o bucată de hârtie pe care scria cine suntem.

Dar susțin că este o iluzie: o fațadă, o insignă, de fapt, ajustarea datelor de angajare și umflarea responsabilităților că să impresionăm.

Și acum începem să rupem lanțul și să explorăm.

Explorarea e scumpă. Nu primim nimic fără un preț.

Este o cale pavată cu tot felul de obstacole.

Zilele noastre sunt mai nesigure acum.

Visurile durează mai mult acum, decât credeam când eram mici.

Chiar dacă obosim călătorind așa, suntem conștienți că nu ne întoarcem niciodată.

Băgăm efort peste efort să creștem, să ne antrenăm, să facem sala, mușchi, impresii, fund mișto și cursuri multe. Facem NLP, psiho, hipno și căutăm instrumente de ușurare și ajutor.

Realizăm că suntem într-o lume plină de posibilități.

Realizăm că avem ocazia să creăm ceva ce nu există încă.

Realizăm că (ne) putem modela și personaliza.

Realizăm că tot ce este standardizat, industrializat și igienizat nu are nicio valoare.

Realizăm că existăm.

Șansa să ne fi născut, matematic vorbind, este de 1 la 400.000.000.000.000 ori.

Fapt dovedit prin știință, de genele noastre.

Așadar, ce vrem să facem cu viețile noastre?

[Antrenament Mental = Viață Fericită = Putere și Voință](#)

Împarte aceste rânduri și vei ajuta să transformi pe cei dragi.

Comunitatea celor cu mintea limpede și liniștită, te salută!

Ai păreri? Comentează mai jos cu spor